

11.

Колкото и да е странно, аз наистина заспах. А се събудих от това, че Ерик лежеше до мен и ме душеше.

— Суки, какво е това? – тихо попита той. Веднага усети, че съм будна. – Миришеш на гора. Миришеш на куче. И на нещо още по-диво.

Предположих, че е усетил миризмата на Сам. — И на върколак – подсказах му аз, за да му помогна да попълни списъка си.

— Не, не е върколак – каза той.

Изненадах се. Калвин ме бе пренесъл на ръце над храстите и миризмата му би трябвало да се усеща.

— Усещам и някакво друго свръхсъщество – продължи да упорства Ерик сред мрака на спалнята ми. – Какво си правила, любима моя?

Не звучеше точно ядосан, но и не преливаше от щастие. Вампири. По отношение на чувството за собственост просто нямаха равни на себе си.

— Участвах в спасителен отряд. Издирвахме Джейсън в гората зад къщата му – отвърнах.

Ерик стоя неподвижен цяла минута. После обви ръце около мен и ме придърпа към себе си.

— Съжалявам – каза. – Знам, че се тревожиш.

— Нека те питам нещо – внезапно казах аз. Искях да проверя една моя теория.

— Разбира се, питай!

— Погледни надълбоко в себе си, Ерик, и ми кажи дали наистина, ама наистина съжаляваш. Тревожиш ли се за Джейсън?

Истинският Ерик дори не би трепнал за такава дреболия.

— Разбира се – запротестира той. А после, след дълга пауза (така ми се искаше да можех да видя лицето му), каза: – Не особено. – Звучеше изненадан. – Но знам, че така трябва. Длъжен съм да се тревожа за брат ти, защото обожавам да правя секс с теб и ми е важно да имаш добро мнение за мен, за да искаш и ти да правиш секс с мен.

Ей на това му се вика честност! В този момент той наистина приличаше на стария Ерик.

— Но ако имам нужда да поговоря с теб, ще ме изслушаш, нали? По същата причина?

— Разбира се, любима.

— Защото искаш да правиш секс с мен.

— И заради това, разбира се. Но и защото ми е приятно да те слушам... – Той замълча, сякаш се канеше да каже нещо крайно драматично. –

Усещам, че имам чувства към теб, Суки.

— О! – едва чуто пророних аз и притихнах върху гърдите му. Гърдите му бяха голи въпреки, а най-вероятно и останалите части от тялото му.

— Ерик – обадих се аз след дълга пауза. – Трудно ми е да го кажа на глас, но... и аз имам чувства към теб. – Трябваше да споделя с него толкова много неща; освен това вече трябваше да сме в колата на път за Шривпорт. Но вълшебни моменти като този се случват толкова рядко, че аз реших да му се насладя докрай.

— Може би не е точно любов – каза той. Пръстите му шаваха по тялото ми и търсеха начин да съблекат дрехите ми.

— Не, разбира се – съгласих се аз. – Но е нещо, което много прилича на любов... Ерик, имаме много малко време. – Плъзнах ръка под завивките и той изстена. – Да го оползотворим!

— Целуни ме – каза той и аз разбрах, че нямаше предвид устните си. – Обърни се насам – прошепна той. – И аз искам да те целуна.

Не ни отне много време, в крайна сметка... Накрая се отпуснахме в прегръдките си, доволни и щастливи.

— Какво се е случило? – попита той. – Усещам, че си уплашена от нещо.

— Трябва веднага да тръгнем за Шривпорт, по заръка на Пам – отвърнах. – Вече закъсняваме. Тази вечер нападаме Халоу и нейните вещици.

— В такъв случай ти трябва да останеш тук – веднага каза той.

— Не – нежно възразих аз и го погалих по бузата. – Не, миличък, трябва да дойда с теб. – Не му казах, че Пам възнамерява да ме използва в битката. Че на него му е отредена ролята на машина за смърт. Че тази вечер някой щеше да умре; може би не един, а мнозина – и хора, и върколаци, и вампири. Спестих му го. Може би за последен път изричах нежни думи по негов адрес. Може би той за последен път се будеше в къщата ми. Може би някой от нас нямаше да преживее нощта, но ако все пак и двамата оцелеехме, кой би могъл да знае как щеше да ни промени тази съдбоносна схватка...

Изкъпахме се набързо и се облякохме, без да говорим повече.

Пътуването до Шривпорт също премина в мълчание. Най-малко седем пъти ми се прииска да се върна обратно в Бон Темпс – със или без Ерик.

Но не го направих.

— Способностите на Ерик не включваха четене на карти, затова се наложи да отбия встрани от пътя, да огледам картата на Шривпорт и да определя маршрута ни до „Парчман Авеню” 714 – нещо, за което не се бях сетила предварително. (Дълбоко в себе си се надявах, че Ерик ще се сети за адреса и ще ме упъти, но надеждата ми остана напразна.)

— Думата ти за деня беше „изстребление” – изчурулика той.

— О, благодаря, че си се сетил да погледнеш – отвърнах аз, макар че думата изобщо не ми хареса. – Звучиш ми доста развълнуван.

— Суки, няма нищо по-хубаво от една добра битка! – оправда се той.

— Зависи от това кой ще победи, не мислиш ли?

Той се замисли над думите ми и млъкна, а аз отново насочих вниманието си към непознатите и тъмни шривпортски улици. Не ми беше

лесно да се ориентирам, но в крайна сметка успях да намеря адреса. Незнайно защо винаги съм си представяла, че Пам и Чоу обитават апартамент. А ето че в момента се намирахме пред голяма къща във фермерски стил, и то в много хубав квартал. От онзи тип с акуратно подстриганите морави, автоматичните пръскачки за поливане и велосипедните алеи.

Нямаше грешка: външната лампа светеше точно над номер 714, откритият триместен гараж встрани от къщата беше пълен, а щом потеглих бавно по автомобилната алея, забелязах познатия пикап на Алсид и малката кола, която бяхме видели при посещението си в дома на полковник Флърд.

Преди да излезем, Ерик се наведе към мен и ме целуна. Вгледах се в очите му – големи и сини, а бялото им бе толкова бяло, че сякаш светеше. Златистата му коса беше гладко вчесана назад и завързана на опашка с един от моите ластици, яркосин на цвят. Носеше джинси и нова бархетна риза.

— Бихме могли да се върнем обратно – каза той. На бледата светлина от лампичката в колата лицето му изглеждаше като от камък. – Бихме могли да се върнем обратно в къщата ти. Мога да остана с теб завинаги. Можем да се любим на телата си по всички възможни начини, нощ след нощ. Бих могъл да те обикна. – Ноздрите му се разшириха и той ме погледна с гордо изражение на лицето. – Бих могъл да работя. Няма да си бедна. Аз ще ти помагам.

— Звучи ми като брачен живот – казах аз в опит да разведря обстановката. Ала гласът ми издайнически трепереше.

— Да – съгласи се той.

Но той никога нямаше да е самият себе си, помислих си аз. Щеше да бъде имитация на Ерик; един Ерик, ограбен от истинския си живот. А ако връзката ни изобщо оцелееше и продължеше през годините, той щеше да си остане същият, за разлика от мен, простосмъртната.

Стига с тези мрачни мисли, Суки, казах си аз. Само пълна глупачка би загърбила шанса да има връзка (без значение дали кратка, или сериозна) с разкошен мъж като Ерик. Прекарвахме си страхотно заедно. Наслаждавах се на компанията му, на чувството му за хумор, да не говорим пък за уменията му в леглото. А фактът, че той не помнеше нищо от предишния си вампирски живот, правеше отношенията ни още по-пикантни.

Но именно тази подробност се явяваше капката катран в кацата с меда. Ако това беше фалшивият Ерик, нямаше ли и връзката ни да е фалшива? Фалшива любов, фалшив секс... и ето че кръгът се затваряше.

Измъкнах се от колата с тежка въздишка.

— Аз съм непоправима идиотка – казах аз, когато тръгнахме заедно към задния вход на къщата.

Ерик не каза нищо. Явно беше съгласен с мен. Почукахме, но никой не ни отвори. Открехнах вратата и се озовахме в перално помещение, а оттам – в кухнята.

Кухнята бе идеално чиста, като във всеки вампирски дом, тъй като просто не се използваше. За такава голяма къща тя изглеждаше направо миниатюрна. Служителят от агенцията за недвижими имоти е имал страхотен късмет в онзи ден (така де, нощ), когато е попаднал на клиенти вампири, тъй като всяко нормално семейство би се чувствало неудобно в кухничка с размерите на двойно легло. На етажа имаше минимален брой стени и от барплота се виждаше „семейната” стая – в този случай основната стая за едно изключително странно семейство. Имаше три отворени врати, които вероятно водеха към официалната всекидневна, трапезарията и спалнята.

Точно в този момент „семейната” стая се пукаше по шевовете от гости. Съдейки по количеството ръце и крака, които се виждаха от вратите към другите помещения, там очевидно имаше още участници в днешната битка.

Вампирската група включваше Пам, Чоу, Джералд и още двама-трима, които познавах по физиономия от „Вамптазия”. От страна на върколаците присъстваха полковник Флъд, червенокосата Аманда (моя огромна почитателка), младежът с пънкарската прическа (Сид), Алсид, Кълпепър и (гадост!) Деби Пелт. Деби носеше тоалет по последен писък на модата – според нейните разбираня за мода, – който изглеждаше малко нелепо в конкретната обстановка. Може би искаше да ми припомни, че има престижна работа в адвокатска кантора.

Просто чудесно! Само Деби ми липсваше тази вечер.

Присъстваха и непознати за мен личности – местните вещици най-вероятно. Предположих, че достолепната жена, която седеше на дивана, беше тяхната водачка (Или може би главатарка? Повелителка? Не съм наясно с терминологията.) Около шейсетгодишна афроамериканка със стоманеносива коса и кожа с цвят на кафе. Кафявите ѝ очи излъчваха мъдрост, но и мъничко скептицизъм. Придружаваше я блед млад мъж с очила, който носеше добре изгладен сиво-кафяв панталон, раирана риза и лъснати до блясък мокасини. Приличаше на мениджър в супермаркет или магазин за канцеларски материали, а ако имаше деца, те сигурно си мислеха, че в тази студена януарска нощ татко им е отишъл на боулинг или на събрание в църквата. Вместо това той и младата вещица до него възнамеряваха да се хвърлят в смъртоносна битка.

Останалите два празни стола явно чакаха мен и Ерик.

— Закъсняхте – скастри ни Пам.

— Здравейте, радваме се да ви видим и благодарим, че се отзовахте толкова бързо – измърморих аз под носа си. Известно време очите на всички останаха вперени в Ерик, сякаш го чакаха да поеме ръководството

на операцията в свои ръце, както винаги досега. Но Ерик ги гледаше с празен поглед. Пам отново се намеси и сложи край на неловката пауза. — Така, нека пристъпим към планирането на операцията – каза тя. Всички присъстващи извърнаха глави към нея. Пам с удоволствие пое юздите в свои ръце и сякаш нямаше намерение да ги пуска.

— Благодарение на върколаците следотърсачи вече знаем къде се намира щабквартирата на Халоу – съобщи Пам. Старателно избягваше погледа на Ерик, може би защото се чувстваше неловко да командва парада в присъствието на шефа си. Сид се ухили насреща ми; сетих се, че той и Емилио бяха проследили убийците от сватбения магазин до къщата. Миг по-късно осъзнах, че той всъщност не ми се усмихваше, а ми показваше идеално наточените си зъби. Гадост!

Изобщо не можех да проумея какво правеше Деби Пелт на тази среща, рамо до рамо с вампири, върколаци и вещици. Тя беше свръхсъщество, но не върколак. Върколаците винаги са се държали пренебрежително към останалите свръхсъщества. На всичкото отгоре тя дори не живееше в този район. Сигурно сама е пожелала да дойде, помислих си аз с раздражение. Презирах я. Направо я ненавиждах.

Аз бих я сложила на първа линия в битката, щом толкова напирала да вземе участие. Така поне няма да се чудим какви ги върши зад гърбовете ни.

Баба ми би се засрамила от отмъстителността на внучката си, но тя и не би повярвала (също като Алсид), че тази хубостница се опита да ме убие. — Ще проникнем в тила на врага съвсем бавно и внимателно – авторитетно продължи Пам. Ако съществуваше нещо като „Ръководство за диверсионни акции”, Пам сигурно го знаеше наизуст. – Нашите вещици разпръснаха достатъчно количество магия в района, така че по улиците няма почти никакви хора. Част от върколаците вече са заели позиции. За да не се набиваме на очи, първа ще влезе Суки.

Всички едновременно обърнаха глави към мен. Доста неприятно усещане – все едно да стоиш посреднощ срещу цяла редица камиони и фаровете им да светят право в очите ти.

— Защо? – попита Алсид и нервно стисна коленете си с огромните си длани. Деби, седнала на пода в краката му, ми се усмихна злорадо.

— Защото Суки е човек – обясни Пам. – И е по-скоро природен феномен, отколкото свръхсъщество. Така че вещиците може и да не я усетят.

Ерик ме държеше за ръката и стискаше пръстите ми толкова силно, че чувах как костите ми пукат (или поне така ми се струваше). Стариат Ерик би направил на пух и прах плана на Пам още в зародиш или пък щеше да изрази подкрепата си с ентузиазъм. А сега не смееше да се обади, горкият, макар че много му се искаше.

— И какво се очаква от мен, когато вляза вътре? – попитах аз. Изпитах гордост от себе си, че задавам уместен въпрос с напълно спокоен глас. А

всъщност много се страхувах; предпочитам да сервирам напитки на цяла маса пияни дървосекачи, отколкото да се сражавам на първа линия.

— Да четеш мислите на вещиците, докато ние заемем позиции. Ако усетят приближаването ни, ще изгубим предимството на изненадата и ще се изложим на много по-голяма опасност. – И друг път съм забелязвала, че когато Пам се вълнуваше, в говора ѝ се появяваше съвсем лек акцент. Само че какъв точно – нямам представа. Нищо чудно така да е звучал английският език три века по-рано. – Можеш ли да ги преброиш? Това възможно ли е?

Замислих се за секунда.

— Да, възможно е.

— Това също ще ни е от голяма полза.

— А какво ще правим, след като влезем в сградата? – попита Сид. Леко го тресеше – дали от вълнение, или от страх, – но не спираше да се усмихва и да вади на показ наточените си зъби.

— Ще ги убием, разбира се – отвърна Пам